

MICHAEL
CONNELLY

CESTA
VZKRIESENIA

TOP
Krimi

CESTA VZKRIESENIA

Michael Connelly

CESTA VZKRIESENIA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2023 by Hieronymus Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2024
Translation © Patrick Frank 2024

ISBN 978-80-556-6147-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem pamiatke Sama Wellsa

Rodina sa zhromaždila na parkovisku pre návštevy. Prišla Jorgeho matka, brat a ja. Pani Ochoová vyzerala, akoby šla do kostola – svetložlté šaty s bielymi manžetami aj golierom, okolo dlane ovinutý ruženec. Oscar Ochoa prišiel v gangsterskom: vrecovité džínsy spustené do pol zadku, na nohách martensky a na očiach čierne Ray-Bany. Krk mal celý potetovaný aj s výrazným „OO“, ktoré slúžilo ako jeho prezývka.

Ja som bol v trojdielnom talianskom obleku, ktorý vyzerá dobre pred kamerami a zdôrazňuje môj právnický majesťat.

Slnko klesalo k obzoru, jeho lúče takmer kolmo dopadali na sedem metrový väzenský plot a zaplavovali nás šerosvitom ako na Caravaggiovom obraze. Zdvihol som zrak k strážnej veži. Zdalo sa mi, že za matným sklom vidím siluety mužov s puškami.

Bol to vzácny okamih. Štátna väznica Corcoran nepatrí medzi ustanovizne, z ktorých by sa odchádzalo po svojich. Služi pre odsúdených na doživotie bez možnosti podmienenečného prepustenia. Keď sa za vami zavrie brána, je to nadosmrti. Charlie Manson tam zomrel na starobu, mnohí sa však nedožili ani tej. Na dennom poriadku sú vraždy spoluväzňov. Jorge Ochoa bol zavretý len dvoje oceľových dverí od cely, v ktorej jednému odrezali hlavu a znetvorili telo. Jeho spoluväzeň, presvedčený satanista, si z uší a prstov obete vyrobil náhrdelník. Taká je štátna väznica Corcoran.

Jorge Ochoa v nej prežil štrnásť rokov za vraždu, ktorú nespáchal, ale teraz konečne prišiel jeho deň. Doživotný trest museli zrušiť, pretože súd jednoznačne rozhodol o jeho nevine. Vstával z hrobu, vracal sa medzi živých. Z Los Angeles sme sa tam odviezli v mojom Lincolne, za ktorým sa

v tesnom závese držali dva televízne štáby v prenosových vozoch. Boli sme pripravení zvítať sa s ním pri bráne.

Presne o piatej popoludní zadunela väzenská siréna a všetci spozorneli. Kameramani dvoch losangeleských televízií si vyložili na plece kameru, novinári si kontrolovali mikrofóny aj účesy.

Na strážnom domčeku pod vežou sa otvorili dvere a vyšiel z nich strážnik v uniforme. Za ním sa objavil Jorge Ochoa.

„Dios mío!“ zvolala pani Ochoová, keď ho uvidela. „Dios mío!“

Už ani neverila, že sa niečoho takého dožije. Nik tomu neveril – až kým som sa na scéne neobjavil ja.

Strážnik odomkol bránu v plote a pustil Jorgeho von. Všimol som si, že mu dokonale sedí oblečenie, čo som mu vybral špeciálne na túto príležitosť – čierna polokošeľa, béžové nohavice, biele tenisky Nike. Nechcel som, aby sa pred kamerami čímkoľvek podobal na svojho gangsterského brata. Čakal nás proces o náhradu škody za nespravodlivé väznenie a nikdy nie je priskoro začať s ovplyvňovaním ľudí, čo sa môžu dostať do poroty.

Najprv k nám len kráčal, potom sa však rozbehol. Pri matke zastal, sklonil sa, zdvihol ju zo zeme a po chvíli ju zase nežne spustil na nohy. Objímali sa celé tri minúty, počas ktorých kamery zo všetkých strán zaberali slzy, čo sa im kotúľali po tvári. Potom prišiel čas na mužné objatie a tľapkanie po chrbte s bratom.

Nakoniec sa obrátil ku mne. Chcel som mu podať ruku, on ma však miesto toho objal.

„Ani neviem, čo vám povedať, pán Haller,“ vyhlásil. „Ďakujem.“

„Hovorte mi Mickey.“

„Zachránili ste ma, Mickey.“

„Vitajte na slobode.“

Ponad jeho plece som videl, ako nás zaberajú kamery, odrazu mi to však bolo úplne jedno. Cítil som, ako sa zaceľuje rana, ktorú som v sebe tak dlho nosil. Toho človeka som vzkriesil z mŕtvych a to mi prinieslo uspokojenie, aké som ešte nikdy nezažil v práci ani v živote.

PRVÁ ČASŤ

MAREC –
KOPA SENA

1

Bosch si ten list oprel o volant. Videl, ako úhľadne ho napísali a aké presné okraje na ňom nechali. Bol v angličtine, nie však dokonalej. V niektorých slovách boli preklepy a iné boli nesprávne použité. *Ja som neni vrah a chcem vás angažmánovať, aby ste ma očistili.*

Jeho pozornosť najväčšmi upútal posledný odsek: *Fiškál vrazil, že musím priznať, ináč mi našijú doživotie za zabitie verejného činiteľa.*

Obrátil ho, či niečo nie je aj na druhej strane. Hore bolo vytlačené číslo, čo znamenalo, že niekto v spravodajskej jednotke väznice ten list prinajmenšom letmo prebehol a schválil.

Opatrne si odkašlal. Od poslednej kúry mal zapálené hrdlo a nechcel si to ešte zhoršovať. Znova si prečítal list. *Nemala som ho rada, ale bol to otec môjho decka. Nezabila by som ho. Je to lož!*

Váhal, či ho dať medzi nádejné, alebo vyradiť ako odpad. Kým sa stihol rozhodnúť, na druhej strane sa otvorili dvere a do Lincolna nastúpil Haller so štôsom neprečítanej pošty. Ledabolo ju hodil na palubnú dosku.

„Nedostal si esemesku?“ opýtal sa.

„Prepáč. Nepočul som ju.“

Aj svoj list položil hore na palubovku a naštartoval.

„Kam to bude?“ spýtal sa.

„Súd pri letisku,“ odvetil Haller. „Už meškám. Dúfal som, že po mňa prídeš ku vchodu.“

„To mi je ľúto.“

„To povedz sudcovi, ak nestihnem pojednávanie.“

Harry zaradil rýchlosť a vyrazil na Broadway, odkiaľ odbočili na severný smer diaľnice 101. Nájazd lemovali stany

a kartónové prístrešky. Posledné voľby starostu sa krútili okolo toho, ktorý kandidát lepšie vyrieši problém s bezdomovcami, ale nateraz nebolo vidieť žiadne zmeny.

Takmer ihneď prešiel na južnú vetvu diaľnice 110, ktorá ich dostane na Century Freeway vedúcu priamo na letisko.

„Niečo dobré?“ nadhodil Haller.

Bosch mu podal list od Lucindy Sanzovej. Haller ho začal čítať, potom však zastal a skontroloval meno.

„Žena,“ konštatoval. „Zaujímavé. O čo tam ide?“

„Zabila exmanžela,“ odvetil Harry. „Vyzerá to na poliša. Prijala dohodu o vine a treste za zabitie, lebo jej hrozili doživotím.“

„Zabitie exmanžela...“

Mickey ešte chvíľu čítal a potom hodil list k ostatným na palubnej doske.

„Nič lepšie nemáš?“

„Nateraz nie. Ešte som neprezrel všetky.“

„Píše tu, že to nespravila, ale nie, kto to mal urobiť. Čo s tým?“

„Ona to skrátka nevie. Preto ňa prosí o pomoc.“

Bosch chvíľu mlčky šoféroval, kým Haller kontroloval veci v telefóne a volal svojej manažérke Lorne, nech mu prejde kalendár. Keď skončil, Harry sa ho spýtal, ako dlho to má tentoraz trvať.

„To záleží od klienta a jeho svedka na poľahčujúce okolnosti,“ odvetil Mickey. „Rozhodol sa ignorovať moje rady a osobne vysvetliť sudcovi, prečo v skutočnosti nie je až taký vinný. Bol by som radšej, keby zaňho orodoval syn, ale nie som si istý, či príde, či bude vypovedať a ako to vypáli.“

„O čo ide v tom prípade?“ vyzvedal Bosch.

„O podvod. Hrozí mu osem až dvanásť. Nechceš sa prísť pozrieť?“

„Nie. Hovoril som si, že keď sme už tu, zabehol by som za Ballardovou – ak je v robote. Nie je to ďaleko od súdu. Keď skončíš, pošli mi esemesku a prídem po teba.“

„Ak ju budeš počuť.“

„Tak mi zavolaj. To budem počuť.“

O desať minút už stáli pred súdom na La Cienega.

„Maj sa,“ pozdravil ho Mickey a vystúpil z Lincolnu. „Zosilni si mobil.“

Len čo za sebou zavrel dvere, Harry si presne podľa jeho rady nastavil silnejší zvuk na telefóne. Nebol k nemu celkom úprimný, keď hovorili o strate sluchu. Liečba rakoviny na UCLA mu ho poškodila natoľko, že ešte zvládal hlasy a rozhovory, nie však elektronické zariadenia. Experimentoval s rôznymi zvonieniami a hláseniami textových správ, no stále sa mu nedarilo nájsť to správne. Nateraz sa väčšmi ako na zvuky spoliehal na vibrácie, no keď mu Haller písal, aby poňho prišiel k hlavnému vchodu do budovy, mal telefón v držiaku na poháre a vôbec to nezaregistroval.

Vyrazil od súdu a zavolał Renée Ballardovej. Veľmi rýchle to zdvihla.

„Harry?“

„Ahoj.“

„Si v poriadku?“

„Iste. Si v Ahmansonovom?“

„Áno. Čo sa deje?“

„Som tu neďaleko. Čo keby som sa na chvíľu zastavil?“

„Budem tu.“

„Tak ja idem.“

2

Ahmansonovo centrum bolo na Manchester Avenue, len desať minút od súdu. Slúžilo ako hlavné náborové a výcvikové stredisko losangeleskej polície, no bol tam aj archív odložených prípadov – šesťtisíc nevyriešených vražd už od 60. rokov. Oddelenie neuzavretých prípadov malo vyhradený priestor na osem stolov na konci dlhého radu polic so spismi. Bosch tam kedysi pracoval a pokladal to za posvätnú pôdu. Každý rad, každý spis vypovedal o spravodlivosti, ktorej sa nedočkali ani obeť, ani pozostalí.

Na recepcii dostal návštevníčku visačku. Pripol si ju na vrecko a šiel za Ballardovou. Spreádzanie odmietol s tým, že sa tam vyzná. Za dverami archívu míňal dlhé rady polic s označením rokov, ktoré v nich ležia.

Renée našiel pri stole na konci otvoreného priestoru za policami. Okrem nej tam bola len jediná osoba – Colleen Hatterasová, špecialistka na investigatívnu genetickú genealógiu a tajná senzibilka. Vyzerala šťastná, že ho vidí, on však nič také necítil. Pred rokom v tomto oddelení nejaký čas pôsobil ako dobrovoľník a škaredo sa s ňou povadil v súvislosti s jej údajnými schopnosťami.

„Harry Bosch!“ zvolala. „Aké milé prekvapenie!“

„Colleen,“ zareagoval chladne. „Prečo ťa to prekvapuje?“

Ani jeho podpichovanie ju nepripravilo o široký úsmev. „Stále rovnaký,“ konštatovala.

Ballardová sa obrátila na stoličke a prerušila ich rozhovor, kým sa nepremení na niečo škaredšie.

„Ahoj, Harry,“ pozdravila ho. „Čo ťa k nám privádza?“

Pristúpil k nej a obrátil sa tak, aby sa mohol nakloniť cez nízku stenu jej boxu. K Hatterasovej sa otočil chrbtom. Keď prehovoril, takmer šepkal, aby ho nemohla počuť.

„Viezol som Hallera na súd pri letisku,“ odvetil, „a napadlo mi, že sa prídem pozrieť, ako sa ti darí.“

„Celkom fajn.“ povedala mu Renée. „Tento rok sme už vyriešili deväť prípadov – viaceré aj vďaka IGG a našej Colleen.“

„Super. Aj ste niekoho zavreli, alebo to bolo len iným spôsobom?“

Pri riešení odložených prípadov sa často stalo, že DNA poukázala na páchatela, ktorý bol dávno mŕtvy alebo odsúdený na doživotie za iné skutky. Samozrejme, prípad bol vyriešený, no oficiálne sa označoval za „uzavretý iným spôsobom“, pretože nevyústil do podania obžaloby.

„Nie, pár sme ich poslali aj za mreže,“ uistila ho Renée. „Povedala by som, že asi tak polovicu. Pre mňa sú však dôležité rodiny. Musia sa aspoň dozvedieť, kto im tak ublížil, aj keď je už po smrti.“

„Áno,“ prikývol Bosch. „Jasné.“

V skutočnosti ho vždy trápiť, keď musel pozostalým oznámiť, že síce odhalili páchatela, no ten už nežije. Preňho sa to rovnalo priznaniu, že sa to tomu človeku prepieklo. Nevidel v tom ani náznak spravodlivosti.

„Nič viac nemáš?“ vyzvedala Renée. „Prišiel si nás len pozdraviť a trocha podpichnúť Colleen?“

„Nie, o to nejde...“ zamrmlal. „Chcel by som ťa o niečo poprosiť.“

„Sem s tým!“

„Mám pár mien. Všetko ľudia vo väzení. Potreboval by som čísla ich prípadov a možno sa aj pozrieť do spisu.“

„Ale ak sú v base, tak asi nehovoríš o odložených prípadoch, nie?“ opýtala sa.

„Nie, o tie mi nejde.“

„Tak potom... odo mňa chceš... Uťahuješ si zo mňa, Harry?!“

„No... Nie. Prečo by som mal?“

Vzpriamila sa a nenápadne pozrela na Hatterasovú za nízkou priečkou. Colleen upierala zrak na displej počítača, čo zrejme znamenalo, že sa snaží počúvať ich rozhovor.

Vstala a vykročila do uličky pri policiách s archívom. „Poďme na kávu,“ povedala cestou.

Ani nečakala, ako Bosch zareaguje. Jednoducho šla ďalej a on za ňou. Keď sa obzrel po Hatterasovej, sledovala ich pohľadom.

Len čo boli v kuchynke, Renée sa k nemu zlostne obrátila.

„Robíš si zo mňa srandu, Harry?“

„O čom to hovoríš?“

„O tom, že pracuješ pre advokáta obhajoby. Ty chceš, aby som dodávala informácie druhej strane?“

Na okamih sa zarazil. Až doteraz to takto nevnímal.

„Nie. Nemyslel som...“

„Presne tak. Nemyslel si. Nemôžem ti preverovať mená pre advokáta zo zadného sedadla. Za to by ma mohli vyhodiť aj bez zasadania rady... a nemysli si, že v PAB nie sú ľudia, čo by mi išli po krku.“

„Viem, viem. Prepáč. Nedomyslel som to. Zabudni, že som tu vôbec bol. Už ňa nechám na pokoji.“

Obrátil sa k dverám, ona ho však zastavila.

„Ale nie. Keď si už tu, tak si aspoň dajme kávu.“

„No... Okej. Fajn. Si si istá?“

„Len si pekne sadni. Hneď ju donesiem.“

V kuchynke mali len jeden stôl. Bol pritlačený k stene a z troch strán pri ňom boli stoličky. Bosch sa k nemu posadil a sledoval, ako Renée nalieva kávu do papierových pohárov a nesie ich k nemu. Vedela, že aj on pije čiernu bez cukru.

„Takže,“ začala, len čo si sadla, „ako sa držíš, Harry?“

„No... Dobre,“ odvetil. „Nestážujem sa.“

„Asi pred týždňom som bola na hollywoodskej divízii a narazila som sa tam na tvoju dcéru.“

„Hej, Maddie mi vravela, že si tam mala akéhosi zadržaného.“

„Prípád z osemdesiateho deviateho. Znásilnenie a vražda. DNA ho odhalila, ale nevedeli sme ho nájsť. Dali sme ho do pátrania a nakoniec ho chytili za dopravný priestupok. Ani nevedel, že po ňom ideme. Tak či onak, Maddie vravela, že si sa zapojil do akéhosi experimentálneho programu na UCLA.“

„Áno. Klinické skúšky. Na tú moju chorobu by mohli mať až sedemdesiatpercentnú šancu.“

„Na vyliečenie?“

„Na predĺženie života. Ak máš šťastie, tak aj na remisiu.“

„Aha. No tak to je výborné. Zaberá to?“

„Na výsledky je ešte priskoro. Okrem toho ti nepovedia, či dostávaš skutočný liek alebo placebo, takže... ktovie?“

„To je zase nanič.“

„Áno, ale... mal som nejaké vedľajšie účinky, takže mi asi dávajú ten liek.“

„Aké?“

„Hnusne zapálené hrdlo, pískanie v ušiach a strata sluchu, ktorá mi hrozne strpčuje život.“

„A oni s tým nič nerobia?“

„Snažia sa, ale práve o to v klinických testoch ide. Sledujú, čo to s tebou urobí, a snažia sa potláčať vedľajšie účinky.“

„Jasné. Maddie ma vlastne aj dosť prekvapila. Naposledy si vravel, že tomu chceš nechať voľný priebeh.“

„Medzičasom som zmenil názor.“

„Pre Maddie?“

„Áno, z veľkej časti kvôli nej. Tak či tak...“

Natiahol sa po pohár s kávou. Stále bola príliš horúca, najmä na jeho boľavé hrdlo, no už nechcel hovoriť o svojom zdravotnom stave. Ballardová bola jednou z mála ľudí, ktorí o tom vedeli, takže si zaslúžila počuť novinky, no snažil sa priveľmi nešpekulovať o možnej budúcnosti.

„Tak mi miesto toho porozprávaj o Hallerovi,“ pochopila jeho gesto Renée. „Ako vám to ide?“

„Ako-tak,“ odvetil. „Má kopu roboty a stále mu chodí ďalšia.“

„A ty mu robíš šoféra?“

„Nie vždy, ale aspoň mám vďaka tomu možnosť porozprávať sa s ním o žiadostiach. Aj tie stále chodia, vieš?“

Keď pred rokom slúžil ako dobrovoľník v Ballardovej oddelení neuzavretých prípadov, podarilo sa im rozlúsknuť prípad sériového vraha, ktorý v Los Angeles celé roky operoval. Pri vyšetrovaní sa ukázalo, že je zodpovedný aj za vraždu, za ktorú šiel do väzenia nevinný človek menom Jorge Ochoa. Okresná prokuratúra sa z politických dôvodov nedokázala rozhybať ku krokom na jeho prepustenie a Renée na to upozornila Hallera. Ten sa pustil do práce a v mediálne slávnom prípade na základe *habeas corpus* prinútil súd, aby Jorgeho nielen prepustil, ale aj vyhlásil za nevinného od samého začiatku. Mediálne pokrytie prípadu spôsobilo záplavu listov a telefonátov na účet volaného z väznice po celej Kalifornii, Arizony a Nevady. Všetci tvrdili, že sú nevinní, a prosili ho o pomoc. Mickey si napokon vytvoril

vlastnú verziu známeho Projektu nevina a angažoval Boscha na prvotný skríning žiadostí. Chcel, aby ich hodnotil niekto s inštinktnými skúseného detektíva.

„Tie dve mená, čo si mi chcel dať na preverenie – myslíš, že sú nevinní?“ opýtala sa Renée.

„Na to je ešte priskoro,“ odvetil. „Mám len ich listy z väzenia. Zatiaľ som však okrem nich vyhodil úplne všetkých. Niečo mi hovorí, že títo dvaja stoja aspoň za pohľad.“

„Takže za mnou ideš na základe inštinktu.“

„Viac než len to. Tie ich listy mi pripadali... dá sa povedať, že zúfalé. Nie v tom zmysle, že sa zúfalo snažia dostať z basy, ale že zúfalo chcú, aby im niekto veril. Musím sa pozrieť na ich prípady. Potom možno zistím, že ani im netreba veriť.“

Vytiahla zo zadného vrečka mobil.

„Povedz mi tie mená,“ prikázala.

„Nie. Nechcem, aby si s nimi niečo robila,“ brzdil ju. „Nemal som ťa o to žiadať.“

„Len mi ich pekne daj. Kým je tu Colleen, ani nič nebudem robiť, ale pošlem si ich e-mailom, aby som na ne nezapudla. Ak na niečo narazím, dám ti vedieť.“

„Zase Colleen... Stále do všetkého strká nos?“

„Ani nie, ale o tomto sa jednoducho nesmie dozvedieť.“

„Si si istá? Možno to jednoducho precíti a rovno mi povie, či sú vinní alebo nie. Ušetrí nám tým kopec času.“

„Prestaň už, Harry, dobre?“

„Prepáč. Nedalo mi.“

„S IGG pracuje perfektne a všetko ostatné mi môže byť fuk. Jej práca z dlhodobého hľadiska výrazne prevyšuje tie vnemy, či ako im hovorí.“

„O tom nepochybujem.“

„A teraz sa už musím vrátiť k stolu. Dáš mi tie mená?“

„Lucinda Sanzová sedí v Chine a Edward Dale Coldwell zase v Corcorane.“

„Caldwell?“

„Nie, píše sa s ,o'. Coldwell.“

Palcami to natukala do mobilu. „Dátum narodenia?“

„Ani jednému nenapadlo ho napísať do listu. Mám ich väzenské čísla, ak to pomôže.“

„Ani nie.“

Vopchala telefón naspäť do vrečka.

„Okej. Ak niečo nájdem, tak ti zavolám.“

„Vďaka.“

„Ale nerob si z toho zvyk, dobre?“

„Nebudem.“

Zobrala si kávu a vykročila k dverám. Harry ju zastavil otázkou: „Kto po tebe ide?“

„Prosím?“

„Dolu si vravela, že po tebe ide niekto z PAB.“

„Aha. No... Myslela som to len tak všeobecne. Veď vieš, žena vo vedúcej funkcii a tak ďalej.“

„Tak to nech si naserú.“

„Ako hovoríš. Maj sa, Harry!“

„Aj ty.“

3

Bosch už bol späť pri súde na bulvári La Cienega, keď mu Haller poslal esemesku, že pojednávanie o rozsudku sa skončilo. Odpísal mu, že bude čakať pred hlavným vchodom a zastal s Navigatorom pred sklenými dverami práve vo chvíli, keď z nich Mickey vyšiel. Tlačidlom odomkol dvere, Haller si otvoril zadné a rýchlo nastúpil. Harry sa nepohol ani potom, ako ich za sebou opäť zavrel. Namiesto toho sa len naňho pozeral v spätnom zrkadle.

Haller si urobil pohodlie, potom si však všimol, že sa stále nehýbu.

„Okej, Harry, môžeme...“

Hneď si uvedomil svoju chybu, zase dvere otvoril a presadol si na predné sedadlo.

„Prepáč,“ povedal. „Sila zvyku.“

Taká bola ich dohoda. Keď ho v Lincolne vozí Harry Bosch, musí sedieť vpredu, aby sa mohli rozprávať bok po boku. Harry na tom trval. Nebol ochotný hrať sa na loka-ja nejakého obhajcu, aj keď ním je nevlastný brat, ktorý ho zamestnal, aby spĺňal podmienky na súkromné zdravotné poistenie a dostal sa do klinických skúšok na Kalifornskej univerzite v Los Angeles.

Bosch nadobudol pocit, že už dal primerane najavo svoj postoj, a tak vyrazil s luxusným SUV na cestu a spýtal sa: „Kam to bude?“

„Do Západného Hollywoodu,“ odvetil Haller. „Ideme k Lorne.“

Harry sa presunul do ľavého pruhu, aby sa pri najbližšej príležitosti mohol otočiť do protismeru a vyraziť na sever. Hallera už mnohokrát viezol na stretnutia s Lornou u nej doma alebo v Hugo's o niečo ďalej na tej istej ulici, ak sa pri-

tom chceli aj najesť. Keďže „advokát zo zadného sedadla“ úradoval zo svojho Lincoln, manažérka riadila jeho operácie z bytu na Kings Road. Dalo sa povedať, že je centrom ich advokátskej kancelárie.

„Ako to šlo?“ opýtal sa.

„No... Povedzme, že môj klient dostal plnú výmeru podľa zákona,“ odvetil Haller.

„To je mi ľúto.“

„Sudca je chumaj. Podľa mňa vôbec nečítal PRS.“

Z čias, keď ešte pracoval na polícii, si Bosch pamätal, že predzodsudková správa nebýva veľmi naklonená páchatelovi, takže si nebol istý, prečo by podľa Hallera jej znalosť u sudcu viedla k nižšiemu trestu. Kým sa na to mohol spýtať, Haller siahol na displej v strede palubnej dosky, aktivoval na ňom zoznam kontaktov a zavolať Jennifer Aronsonovej – spoločníčke vo firme *Michael Haller a spol.* Bluetooth prepojil hovor s reproduktormi Navigatora, takže Bosch počul obe strany rozhovoru.

„Mickey?“

„Kde si, Jen?“

„Doma. Práve som sa vrátila z právneho oddelenia našej slávnej radnice.“

„Ako to išlo?“

„Je to vlastne len prvé kolo. Tak trochu čakáme, kto prvý žmurkne. Nik nechce vyrukovať so žiadnymi číslami.“

Bosch vedel, že Haller poveril Aronsonovú vyjednáváním vo veci Jorgeho Ochou. Haller a spol. podali na mesto aj LAPD žalobu za nespravodlivé odsúdenie a väznenie ich klienta. Políciu síce chránia štátne limity na finančné odškodnenie v takýchto veciach, no v tomto prípade sa vyskytli také výrazné pochybenia či možno aj úmyselné manipulácie, že Ochoa mal stále nárok na väčšiu sumu. Mesto dúfalo, že sa to nakoniec uzavrie mimosúdnou dohodou.

„Neustupuj,“ povedal Mickey. „Nakoniec zaplatia.“

„To dúfam,“ zareagovala Aronsonová. „A ako to šlo na letisku?“

„Sčytil plnú sadzbu. Sudca sa zrejme ani nepozrel na to všetko, čo sme zohnali o traumách z detstva. Snažil som sa to vytiahnuť, ale nechcel o tom ani počuť. Klient si zase veľmi nepomohol tým, ako mu rozprával, že tých ľudí nechcel

zase až tak veľmi okradnúť. Takže ide do basy. Ak sa bude dobre správať, o nejakých sedem rokov je vonku.“

„Prišiel mu pomôcť aj niekto okrem teba?“

„Nikto.“

„A čo ten jeho syn? Myslela som, že ho máš v zálohe.“

„Vôbec neprišiel. Tak či tak, ideme ďalej. Chystám sa asi o pol hodiny prejsť s Lornou kalendár. Nechceš sa pridať?“

„Nemôžem. Domov som sa šla iba najesť. Slúbila som sestre, že s ňou dnes pôjdem do Sylmaru za Anthonym.“

„Jasné. Tak veľa šťastia. Daj mi vedieť, ak ti môžem nejak pomôcť.“

„Vďaka. Je tam aj Harry Bosch?“

„Sedím vedľa neho.“

Pozrel sa na Harryho a prikývol, akoby sa znova ospravedlňoval za to, ako si pôvodne sadol dozadu.

„Máš to nahlas?“ chcela vedieť Aronsonová. „Počuje nás?“

„Jasné,“ zopakoval. „Môžeš hovoriť.“

Ukázal na Boscha.

„A teraz ty,“ povedal.

„Harry, viem, že zásadne odmietaš akúkoľvek priamu robotu na obhajobe,“ začala Jennifer.

Bosch prikývol, no hneď si uvedomil, že to po telefóne nevidieť.

„Áno,“ povedal.

„Ale teraz by som fakt potrebovala, aby si sa pozrel na jeden prípad,“ pokračovala Aronsonová. „Žiadne vyšetrovanie – len sa pozri, čo som dostala z prokuratúry.“

Harry vedel, že v Sylmare je hlavné väzobné zariadenie pre mladistvých v San Fernando Valley.

„Ide o mladistvého?“ spýtal sa.

„Áno. Je to môj synovec Anthony Marcus,“ odvetila. „Má šesťnásť, ale chcú ho súdiť ako dospelého. Budúci týždeň sa koná pojednávanie a ja by som mu zúfalo chcela pomôcť.“

„Z čoho ho vinia?“

„Vravia, že strelil policajta, ale ako ho poznám, nič také by neurobil.“

„Policajta? Z ktorej zločky?“

„LAPD. Je to prípad z West Valley. Stalo sa to vo Woodland Hills.“

„Prežil, alebo zomrel? Myslím toho policajta.“